

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **S. G.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2020, č. j. OAM-652/ZA-
ZA17-ZA10-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Podanou žádost vyhodnotil jako nepřipustnou s tím, že ji žalobce podal opakovaně, aniž by uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a současně by tyto skutečnosti či zjištění svědčily o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o

azyly nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona [§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azyly].

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce předně namítl, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav, nepřihlédl ke všem rozhodným okolnostem, a proto nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azyly. Žalobce se rovněž domnívá, že napadené rozhodnutí nevyplyvá ze shromážděných podkladů a že až do předání rozhodnutí nebyl poučen, jak probíhá řízení o opakované žádosti a za jakých podmínek dojde k zastavení řízení, v čemž spatřuje rozpor s § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“).
3. Podle žalobce mu hrozí při návratu do vlasti vážná újma dle § 14a zákona o azyly, protože existuje vážné nebezpečí, že bude vystaven „*nebezpečí zavraždění, mučení, nelidskému a ponižujícímu zacházení*“ [§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azyly] a jeho vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azyly].
4. Žalobce následně stručně shrnuje okolnosti, za kterých opustil Ruskou federaci. V této souvislosti též namítá, že žalovaný nepředložil aktuální zprávy týkající se rizika krevní msty či možnosti domoci se účinné pomoci u vnitrostátních orgánů. Domnívá se proto, že pokud žalovaný posoudil opakovanou žádost o mezinárodní ochranu jako nepřijatelnou bez provedení komparace s aktuální situací v zemi původu, učinil neodůvodněné závěry bez dostatečných podkladů; žalovaný se tímto postupem odchýlil od ustálené judikatury správních soudů. Žalobce též poukazuje na pravidlo „*v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu*“, které měl žalovaný v jeho věci aplikovat.
5. Žalovaný měl žalobci udělit azyl dle § 12 písm. b) zákona o azyly pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině. Žalobce cituje na podporu svých tvrzení rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 3. 2012, č. j. 6 Azs 3/2012 – 45. Žalovanému vytýká, že měl podřadit ženy, které se dopustily mimo manželství [nepřijatelného] jednání, a jejich rodinné příslušníky pod sociální skupinu dle čl. 10 odst. 1 písm. d) směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“).
6. Žalobce namítá, že § 12 písm. b) zákona o azyly pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem, nestanovuje však podmínku faktického pronásledování v minulosti. Při zkoumání možnosti budoucího pronásledování je výchozím standard přiměřené pravděpodobnosti, tedy že možnost pronásledování musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická. V této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018 – 47.
7. Dále žalobce odkazuje na zprávu *EASO - Ruská federace - státní aktéři*, z níž vyplývá, že v rámci ruské policie je rozšířena korupce, klientelismus, neexistuje možnost efektivní kontroly policie, často nedojde k prošetření trestního oznámení či existují tendence ukrýt zločiny, jejichž řešení je obtížné. Rozšířené je policejní násilí a mučení a současně je

neúčinný systém vnitřní kontroly, např. bylo projednáno pouze 13,1 % z celkového počtu stížností na policejní vyšetřovatele. Tento systém rovněž blokuje vnější kontrolu ze strany lidskoprávních organizací.

8. Žalobce se rovněž vyjadřuje k možnosti vnitřního přesídlení a uvádí, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav, protože nezjistil dostatek informací o postoji ruské společnosti a ruských orgánů veřejné moci k lidem islámského vyznání nebo dagestánské národnosti. Závěr o neexistenci azylově relevantního nebezpečí je tak nepodložený a žalovaný jej učinil „pouze na základě svých nepřezkoumatelných subjektivních domněnek“. Žalobce cituje ze zprávy *Freedom House - Freedom in the World 2019 - Russia*, z níž vyplývá, že mj. příslušníci etnických menšin čelí vládní a společenské diskriminaci a pronásledování. Namítá proto, že pokud je žalobce příslušníkem kavkazského etnika muslimského vyznání a žalovaný nezjistil, jaká je aktuální bezpečnostní situace v zemi, nemůže tvrdit, že neexistuje hrozba vážné újmy.
9. Žalobce nesouhlasí také se závěrem žalovaného stran jeho schopnosti nalézt zaměstnání a vybudovat si potřebné zázemí v zemi jeho původu. Žalobce zejména uvádí, že tento závěr nemá oporu v provedeném dokazování, protože žalovaný se touto tvrzenou schopností nezabýval a vyvozuje jej pouze z toho, že žalobce žil od dubna 2019 na privátní adrese. Žalobce nicméně na dané adrese žije se svou matkou, se níž přicestoval do ČR, a považuje proto závěr žalovaného za „účelovou z kontextu vytrženou dedukci o žalobcově soběstačnosti“.
10. Žalovaný současně ignoroval skutečnost, že žalobce je ve věku blízkém mladistvému a do ČR přicestoval v době, kdy si dítě začíná osvojovat kompetence pro jeho další život. Základní kompetence pro život si žalobce osvojil v ČR a jsou proto do odlišného prostředí Ruské federace nepřenositelné. Žalobce namítá, že žalovaný zasáhl do jeho práva na soukromý a rodinný život, pokud dobu života na území ČR neposoudil jako novou skutečnost ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný tak postupoval v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013 – 35, a s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 Az 1/2016 – 75.
11. Žalobce podotýká, že žalovaný se nezabýval posouzením dopadů, které by měl jeho návrat do země původu, ve které samostatně neobstarával své základní potřeby, nebyl zde ekonomicky aktivní, nemá v ní zázemí a není jisté, že se bude schopen začlenit do normální společnosti. Vycestování žalobce je proto v rozporu s mezinárodními závazky ČR a s Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“).
12. Žalobce proto navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný nesouhlasí s námitkami žalobce, odmítá, že by porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, zásady správního řízení nebo mezinárodní závazky ČR. Žalovaný rozhodl v souladu se zákonem, jestliže zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu. Žalobce uvádí v současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako důvod „*neochotu navrátit se do Ruské federace, kde nemá žádné zázemí, neboť v ČR pobývá již 8 let, přičemž má v úmyslu zde trvale žít*“. Žalobcem uváděné nové skutečnosti se dle žalovaného netýkají změny situace v zemi původu, důvodu jeho odchodu a důvodů, pro něž by měl mít obavy

v případě návratu do země původu z pronásledování dle § 12 zákona o azylu nebo z hrozby vážné újmy dle § 14a téhož zákona.

14. Žalovaný se těmito skutečnostmi zabýval již v předchozím řízení, ve kterém neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany žalobci ani jeho matce či sestře. Předmětné rozhodnutí následně potvrdili i krajský soud a NSS. Vykonání krevní msty je v ruském právním řádu kvalifikováno jako vražda, příslušné orgány Ruské federace proti tomuto zločinu vystupují a matka žalobce rovněž sdělila, že jejímu synovi krevní msta v zemi původu bezprostředně nehrozila. Žalovaný se domnívá, že nelze zevšeobecňovat, že všechny ruské orgány činné v trestním řízení jsou zkorumpované, podléhají klientelismu či jsou neefektivní. Konstatuje také, že matka žalobce se na příslušné orgány s žádostí o pomoc neobrátila, a cituje rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003.
15. K námitce žalobce, podle níž nebyl řádně poučen, žalovaný uvádí, že žalobce byl o všech záležitostech poučen jako každý jiný žadatel a žalovaný není povinen poskytovat návodné informace.
16. Žalovaný se domnívá, že žalobci objektivně nebrání žádná skutečnost „*přestěhovat se na jiné místo v rámci rozsáhlého území Ruské federace*“. Žalobce žil před vycestováním v Petrohradu se svou matkou, matka zde měla práci i ubytování a nesetkali se zde s žádným diskriminačním jednáním z azylově relevantních důvodů. Žalobce je svobodný, bezdětný a zároveň dospělou, zdravotně způsobilou, praceschopnou osobou, proto si může v případě návratu do země původu vybudovat zázemí jako každý jiný občan vracějící se po delším pobytu v zahraničí.
17. Žalovaný uzavírá, že vypořádal všechna tvrzení žalobce dostatečným způsobem a neshledal jeho žádost jako relevantní k opětovnému meritornímu posouzení. Navrhuje tedy, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobu shledal nedůvodnou.
19. Žalobce podal dne 29. 9. 2020 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žádost je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, řízení proto zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu.
20. Žalobce se narodil dne 27. 4. 1988 v Bujnaksku v Dagestánu v Ruské federaci. Je ruské státní příslušnosti, kumycké národnosti a vyznává islám. Nemá politické přesvědčení, nebyl členem žádné politické strany, ani se jinak politicky neangažoval.
21. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce (v té době zastoupen svou matkou jako zákonnou zástupkyní) dne 6. 3. 2013. Krajský soud na tomto místě stručně shrnuje důvody, které žalobce uvedl při podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce přicestoval do ČR v roce 2013 se svou rodinou letecky z Petrohradu. Důvodem jejich vycestování a žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla obava z krevní msty ze strany jiné zneprátené rodiny v zemi původu. Otec žalobce za účelem pomsty své zneuctěné dcery (žalobcovy sestry) zavraždil otce muže, který dceru zneuctil.

Na odplatu za tento skutek soused zavražděného postřelil otce žalobce, který následkům zranění podlehl a zemřel. Žalobcova matka v původním správním řízení tvrdila, že lidé z jejich vesnice je společně s islámským duchovním vyhnali, ruské orgány činné v trestním řízení padělaly spisy, záznamy, přikreslily manželovi zbraň, byť v době svého úmrtí žádnou neměl, a případ uzavřely, aniž by matku žalobce a její děti vyslechly. Na jiné orgány se neobracela, protože to nemělo smysl mj. z důvodu korupce a vazby orgánů veřejné moci na zneprátenou rodinu. Žalobcova matka v tehdejší řízení uvedla, že se obává o své děti, které jsou v přímém ohrožení. Tvrdila, že dokud nebude dokonána krevní msta, jejich problémy neskončí.

22. Žalovaný žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 3. 2013 nevyhověl a žádnou z forem mezinárodní ochrany žalobci neudělil rozhodnutím ze dne 29. 11. 2013 (rozhodnutí 1). Zákonná zástupkyně žalobce podala proti tomuto rozhodnutí žalobu, kterou zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 7. 8. 2014, č. j. 32 Az 24/2013 – 83. Tento rozsudek ve spojení s rozhodnutím 1 nicméně zrušil NSS a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení rozsudkem ze dne 9. 12. 2015, č. j. 6 Azs 230/2014 – 67. Žalovaný posléze opět rozhodl dne 31. 3. 2017 o neudělení mezinárodní ochrany (rozhodnutí 2). Žalobce napadl rozhodnutí 2 žalobou, kterou zdejší soud rovněž zamítl rozsudkem ze dne 19. 11. 2018, č. j. 29 Az 34/2017 – 42. Podanou kasační stížnost NSS odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 24. 10. 2019, č. j. 10 Azs 1/2019 – 55.
23. Jako důvod pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 9. 2020 žalobce uvedl následující skutečnosti. Žalobce chce předně zůstat v ČR, protože zde žije již 8 let, studoval zde a také pracoval. Je zde od svých 15 let a má v ČR hodně kamarádů. S ohledem na situaci, která se odehrála u nich doma, nemá v Rusku žádné kontakty a s nikým nemluví. Nemá se kam vrátit a jeho život je v ČR, kde je lepší život, pracovní možnosti aj.
24. Opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podléhá režimu § 11a odst. 1 písm. a), b) zákona o azylu, který stanoví, že „*ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda [žadatel] uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*
 - a) *nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a*
 - b) *svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*“
25. Žalovaný neshledal, že by byly výše uvedené podmínky naplněny a posoudil opakovanou žádost jako nepřijatelnou. Na odůvodnění svého rozhodnutí uvedl zejm. následující závěry. Žalobcem uvedené nové skutečnosti se dle žalovaného netýkají změny situace v zemi původu, důvodů jeho odchodu z vlasti ani důvodů, pro něž by měl mít obavy v případě svého návratu do země původu. Současně nejde o důvody svědčící o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma dle § 14a téhož zákona.
26. Podle žalovaného si žalobce dokáže v zemi původu nalézt zaměstnání a vybudovat pro sebe potřebné zázemí. Je totiž zdravým, praceschopným a soběstačným jedincem, který si zázemí byl schopen vytvořit i v ČR. Žalovaný uvádí, že žalobce žil od dubna roku 2019 na privátní adrese, a nebyl tedy odkázán na služby poskytované pobytovým

střediskem žalovaného. V Rusku žije žalobcův dědeček a strýc, kteří by mu mohli poskytnout potřebnou podporu a pomoci pro případ jeho návratu do země původu. Žalovaný poukazuje také na zprávu *Mezinárodní organizace pro migraci (IOM)* z roku 2019, která shrnuje přístup Ruské federace k navrátilcům, prostředky sociálního zabezpečení, které jim země původu poskytuje, nebo přístup ke vzdělávání. Z informace OAMP - *Systém registrace pobytu* ze dne 12. 7. 2019 pak vyplývá, že místem pobytu navrátilčího žadatele může být obecně jakékoliv místo, kde se tento rozhodne žít.

27. Žalovaný také odkazuje žalobce na příslušná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s jejichž pomocí může legalizovat svůj pobyt na území ČR. Žalovaný na podporu svých závěrů cituje z rozsudku NSS ze dne 24. 5. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94, podle nějž *„[a]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“* Výše uvedené důvody žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany nejsou dle žalovaného azylově relevantní i s odkazem na rozsudek NSS ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 - 52, ve kterém se uvádí, že *„[...] rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu“*. V podobném duchu se k dané problematice vyjadřuje další žalovaným citovaný rozsudek NSS ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 - 57.
28. Krajský soud na prvním místě uvádí, že nelze přisvědčit námitce žalobce, že v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR *„nebyl poučen o tom, jakým způsobem probíhá řízení o opakované žádosti, za jakých podmínek dojde k zastavení řízení“*. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný poučil žalobce v průběhu řízení v souladu s § 4 odst. 2 s. ř. o jeho právech a povinnostech a lze se ztotožnit s tvrzením žalovaného, že ten není povinen poskytovat žalobci návodné informace o tom, kdy se řízení zastaví z důvodu nepřipustnosti opakované žádosti dle příslušných ustanovení zákona o azylu. Žalobce o tyto informace ani výslovně nežádal, přičemž krajský soud předpokládá, že pokud by tak učinil, žalovaný by žalobci přiměřené poučení (např. o aktuálním stavu řízení) poskytl.
29. Krajský soud dále souhlasí s žalovaným, že žalobce ve své nové žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné nové skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
30. Žalobce svou žádost ze dne 29. 9. 2020 odůvodnil pouze tím, že chce zůstat v ČR, protože zde žije již 8 let, studoval zde a také pracoval. Je zde od svých 15 let a má v ČR hodně kamarádů. S ohledem na situaci, která se odehrála u nich doma, nemá v Rusku žádné kontakty a s nikým nemluví. Nemá se kam vrátit a jeho život je v ČR.
31. Uvedená tvrzení zjevně nesvědčí o tom, že by žalobce v případě návratu do země původu mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu (tj. z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, eventuálně za uplatňování politických práv a

svobod).

32. Ve vztahu k otázce, zda žalobci z právě uvedených důvodů může hrozit v zemi původu vážná újma podle § 14a zákona o azylu, krajský soud předně považuje za vhodné částečně korigovat kategorický závěr žalovaného. Ten s odkazem na rozsudek NSS ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 - 52, odmítl, že by zásah do práva na soukromý a rodinný život žadatele vůbec mohl být důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Judikatura NSS zaznamenala v tomto ohledu jistý vývoj a nyní již připouští skutečnosti spojené s rodinným či soukromým životem jako důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Zároveň však zdůrazňuje, že se jedná o výjimečné případy pramenící z mimořádných okolností, např. má-li cizinec manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27), nebo žije-li cizinec v České republice fakticky od narození a studuje střední školu, v zemi původu nemá žádné příbuzné a neovládá tamní jazyk (viz rozsudek ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018 - 32; srov. také rozsudek ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019 - 27, bod 15, nebo rozsudek ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Azs 315/2018 - 46, bod 26).
33. O žádné takové ani jiné mimořádné okolnosti se ovšem v případě žalobce nejedná. Žalobce žil do svých 15 let v Rusku, hovoří rusky, v Rusku se nadále nachází část jeho rodiny. Žalobce si bezpochyby vytvořil určité vazby i na území ČR, ale zjevně se nejedná o natolik intenzivní vazby, aby jeho vycestování z ČR bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Neudělením doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu nemůže dojít k porušení práva žalobce na soukromý a rodinný život garantovaného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Námitka žalobce stran porušení práva na rodinný a soukromý život proto není důvodná.
34. Žalobce zároveň namítl, že žalovaný posoudil jeho schopnost vytvořit si v zemi svého původu potřebné zázemí ze skutečnosti, že žil od dubna roku 2019 na privátní adrese, což je z kontextu vytržená informace, protože žalobce na dané adrese žije se svou matkou. Krajský soud k této námitce uvádí, že zmiňované tvrzení žalovaného je opravdu částečně zavádějící. Součástí správního spisu je nájemní smlouva ze dne 30. 8. 2019, z níž vyplývá, že stranou nájemní smlouvy (nájemcem) je matka žalovaného, a že žalobce v tomto bytě bydlí. Krajskému soudu proto není zcela jasné, z jakého důvodu považuje žalovaný tuto skutečnost za relevantní pro posouzení žalobcovy soběstačnosti. Lze naopak usuzovat, že žalobce byl v dané době odkázán na zázemí a podporu své matky. Zároveň je však nezbytné konstatovat, že tento nepřesný závěr nemůže mít vliv na správnost celkového posouzení (ne)přípustnosti opakované žádosti žalobce. Nejde totiž o jediné východisko, na jehož základě žalovaný rozhodl. Jak žalovaný dále uvedl, žalobce je dospělou, práceschopnou a zdravou osobou, u které nejsou známy žádné překážky pro její úspěšnou seberealizaci v zemi původu.
35. Další žalobní námitky se míjejí s podstatou nyní posuzované věci. Žalobce zejména namítá, že mu hrozí při návratu do vlasti vážná újma dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu zákona o azylu, protože existuje vážné nebezpečí, že bude vystaven „*nebezpečí zavraždění, mučení, nelidskému a ponižujícímu zacházení*“. Poukazuje na skutečnost, že žalovaný nepředložil aktuální zprávy týkající se rizika krevní msty či možnosti domoci se účinné pomoci u vnitrostátních orgánů. Žalovaný měl dále pochybit tím, že žalobci neudělil azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu pro odůvodněný strach z pronásledování

z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině. Žalobce se rovněž vyjadřuje k možnosti vnitřního přesídlení a poukazuje na zprávu *EASO - Ruská federace - státní aktéři*, z níž vyplývá, že v rámci ruské policie je rozšířena korupce, klientelismus, neexistuje možnost efektivní kontroly policie.

36. Všechny tyto námitky souvisí s obavami z krevní msty, na kterých byla založena první žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Skutečnostmi uváděnými žalobcem (respektive jeho matkou) v tomto řízení se přitom žalovaný v minulosti podrobně zabýval a dne 31. 3. 2017 rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. Krajský soud zamítl žalobu proti danému rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 19. 11. 2018, č. j. 29 Az 34/2017 – 42, a následnou kasační stížnost žalobce NSS odmítl usnesením ze dne 24. 10. 2019, č. j. 10 Azs 1/2019 – 56. Krajský soud i NSS se v citovaných rozhodnutích ztotožnili se závěry žalovaného. Jak uvedl NSS v bodech 13 až 15 usnesení č. j. 10 Azs 1/2019 – 56, ze zpráv o zemi původu shromážděných žalovaným je patrné, že „*severokavkazské republiky proti krevní mstě oficiálně vystupují a zřizují komise mající za úkol usmíření zneprátených rodin a eliminaci krevní msty. [...] Z Informace Ministerstva zahraničních věcí čj. 118766/2016-LPTP je patrné, že osoby obávající se krevní msty se mohou obracet na ruské státní orgány či hledat útočiště v jiných regionech Ruské federace. [...] nelze tvrdit, že by ruské státní orgány proti institutu krevní msty nijak nezasahovaly. Krevní msta jimi naopak není tolerována. Stěžovatele tedy nelze považovat za pronásledovaného ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu a citované judikatury [...] stěžovateli nehrozí v zemi původu ani nebezpečí ohrožení života a zdraví ve smyslu § 14a zákona o azylu. Nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně brozí po návratu do vlasti, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení jiných okolností, které dosud nelze předjímat. Stěžovatel netvrdil, že by byl terčem zájmu státních orgánů, naopak před odjezdem do ČR pobýval bez problémů v Petrohradě; ze zpráv o zemi původu vyplývá, že osobám je před krevní mstou poskytována ochrana“.*
37. V nynějším řízení spočívá podstata věci v posouzení otázky, zda byly splněny výše citované podmínky stanovené v § 11a odst. 1 písm. a), b) zákona o azylu. Žalobce v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané dne 29. 9. 2020 neuváděl žádné nové skutečnosti, které by se týkaly jeho obav z krevní msty, obavy z krevní msty dokonce vůbec nezminil mezi důvody, pro které tuto žádost podal. Za těchto okolností nelze žalovanému vyčítat, že podklady, které shromáždil v předmětném řízení, se nevyjadřují specificky k riziku krevní msty či k možnosti domoci se účinné pomoci u vnitrostátních orgánů. Nedůvodné jsou také námitky, podle nichž měl žalovaný udělit žalobci azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud dále považuje za nadbytečné blíže se vyjadřovat k obecným námitkám a spíše teoretickým úvahám žalobce ohledně podřazení rodiny pod pojem sociální skupiny ve smyslu čl. 10 odst. 1 kvalifikační směrnice a § 12 písm. b) zákona o azylu, resp. ohledně subjektivní či objektivní povahy pojmu strach z pronásledování.
38. Stejně tak je nedůvodná námitka, že žalovaný nezjistil dostatek informací o postoji ruské společnosti a ruských orgánů veřejné moci k osobám islámského vyznání nebo dagestánské národnosti. Žalobce neuvedl mezi důvody podání žádosti o udělení o udělení mezinárodní ze dne 29. 9. 2020 žádné obavy související s jeho náboženským vyznáním nebo dagestánskou národností. Určitě nebylo povinností žalovaného blíže se zabývat

touto problematikou z vlastní iniciativy, v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je především povinností žadatele tvrdit skutečnosti svědčící o nebezpečí pronásledování, případně hrozbě vážné újmy.

39. Institut opakované žádosti vyžaduje existenci nových skutečností nebo zjištění, které mají „[...] určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (srov. usnesení NSS ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019 – 27, bod 13. Lze poukázat také na rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, v němž NSS současně zdůraznil, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „[...] kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“ Krajský soud výše vyložil, proč v projednávané věci nebyla tato kvalita a výjimečná situace naplněna, a proč žalobu neshledal důvodnou. Žalobce lze nicméně odkázat (jak učinil též žalovaný) na zákon o pobytu cizinců, který za situace, kdy žalobce se již více než 8 let nachází na území ČR, kde současně studoval a pracoval, a hovoří českým jazykem, nabízí nástroje, jimiž může upravit svůj pobytový status a rozvíjet svůj soukromý a rodinný život i nadále v ČR.
40. Krajský soud uzavírá, že v řízení o opakované žádosti nebyly splněny podmínky stanovené v § 11a odst. 1 písm. a), b) zákona o azylu, a potvrzuje rozhodnutí žalovaného, který řízení o opakované žádosti zastavil dle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a písm. e) téhož zákona.

V. Závěr a náklady řízení

41. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 26. května 2021

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce